

vistnok finde det ubegribeligt, men det er dog nok muligt, at de kunne koste saa meget. Er det nu forsvarligt at give en saadan Sum hen for at faae en saadan Stump Krigsstat? Jeg vil ikke være med dertil. Og hvilken Famlen har der ikke været — det maa vist Alle erkjende — i Folkethinget! Regjeringen har villet opkræve 2½ Million Rb. foruden Syllands Krigsstat; dernæst skulde Krigsstaten for 1865—66 opgives for Sylland, og saa kom man endelig til det Resultat, at der endnu kunde opgives ¼. Det har bragt mig til at tænke paa, om man ikke kunde slaae lidt af endnu og aldeles undvære Loven. Efter al denne Famlen tror jeg, at Landstinget skal betænke sig paa at gaae ind paa Loven. I alt Fald tror jeg, det er rigtigt, at der nedsettes et Udvalg, og jeg skal, hvis Noget vil foreslaae det, understøtte Forslaget derom.

Finantsministeren: Det synes mig dog, at det ærede Medlem har overseet eet, og det et ikke lidet vigtigt Punkt, nemlig, at dette Lovforslag, da det omhandlede 2½ Million Rigsdaler, foruden hvad der skyldtes af Sylland, var udarbejdet paa en Tid, der var meget forskjellig fra den nuværende, idet det jo er udarbejdet førend Freden er affliktet. Naar der tales om Famlen fra det andet Things Side, maa der tages Hensyn til, at Anstuelserne om, hvad der er fornødent, maae forandre sig, efter hvad der er foregaaet i Tidens Løb. Jeg skal dog ikke nægte, at det har ændret mig at høre en Million omtale som en Smule Indtægt, og at det maatte være en Lykke, naar Kassen var tom, eller naar man idetmindste var nær ved Bunden af Kassen, thi saa vilde man først ret være opfordret til at spare. Jeg tror ikke, at Kassens Tomhed er den rette Opfordring til Sparommelighed. Skal man vente med at spare, indtil dette Tidspunkt er indtraadt, tror jeg ikke, at der er den rette Maad tilstede i saa Henseende. Det forekommer mig ogsaa — det ærede Medlem maa undskylde, at jeg gjør den Bemærkning —, at hans Modstand mod Stattecommissairerne reiser sig tildeels fra et mindre klart Bekjendtskab med Indholdet af § 11; thi der staaer jo udtrykkelig, at de ikke have med

de enkelte Ansættelser at gjøre. Jeg skal ikke trætte det ærede Thing med at oplæse Paragraphens Indhold, men jeg skal indskrænke mig til at gjøre opmærksom paa, at Stattecommissairen ikke har Noget med de enkelte Ansættelser at gjøre; han har kun at gjøre med at overlægge de enkelte Regler, der skulle følges, og at give en Veiledning i saa Henseende. Dette forekommer mig at være temmelig klart, og jeg tror derfor ikke, at man kan tillægge disse Indveninger nogen Vægt. Det er mig, for at gjentage, hvad jeg begyndte med, ikke muligt at see, hvorledes Finanserne uden at komme i Forlegenhed kunne renuncere paa den hele Krigsstat, og det forekommer mig, at den Følelse, der brød den ærede Taler, ligesom en foregaaende æret Taler (Sensen), til at ville have, at Sylland skulde behandles lige med Stiftterne, maaskee dog er at brive Smfindtligheden noget for vidt. Sylland har høvt saa mange Byrder at bære — og jeg vil meget villig indrømme, at der er en Deel af de sværeste Byrder, som Sylland har båret, der aldrig ville kunne erstattes —, at jeg tror, at, naar man fordrer at ville bære Alt, hvad der paalægges Stiftterne, gaaer man ud fra et urigtigt Synspunkt; thi der er endel Byrder, som Sylland har båret, der aldrig kunne paalægges Stiftterne, og det forekommer mig derfor heller ikke uretsærdigt, at Stiftterne komme til at bære en Byrde, nemlig to Mars Krigsstat, naar Sylland kun kommer til at bære eet Mars.

Besværlig: Det er ganske naturligt, at Tanken ved dette Lovforslag vender sig til den tidligere Krigsstatslov, og at man kommer til at anstille en Sammenligning mellem de to Love. Jeg skal derfor gjøre et Par Bemærkninger med Hensyn til de i nærværende Lovforslag indførte bethdelige Forbedringer mod Loven for forrige Aar. Det, som jeg anseer for en Hovedforbedring deri, er, at det særlige Paalæg paa Hartkorn er hævet. Det var, om jeg saa maa sige, en aldeles abnorm Fremgangsmaade, man der brugte. Man paalagde en Krigsstat, som man sagde, skulde svares efter Indtægt, og opstillede da først det Princip, at den Maade, hvorpaa man bedst kunde